

Kvinnor för fred

*För fred på kvinnors villkor - för fredliga konfliktlösningar
information och studier om fredsfrämjande utveckling*

Nr 3 oktober 2007

Kära fredsvänner!

En höstlig söndag ser jag i en notis i DN texten - "För att dämpa kvinnors motvilja mot skjutvapen har amerikanska vapenbutiker börjat sälja skära puffror" – illustrerat med ett rosafärgat handeldvapen. Kanske ett skämt men absolut inte så långt från verkligheten som man kan tro. Vapentillverkarna gör allt för att dra in kvinnor och freds rörelser under sina vingars skugga med motiveringen att de önskar lära sig mer "jäms täll dhet" i det krigiska hantverket. Som om det någonsin kan finnas jäms täll dhet i krigshandlingar – där är alltid ena parten i underläge – och i de flesta fall betyder underläge alltid kvinnor och barn.

Men ingenting är nytt under solen, som det heter! Detta har hänt förut och särskilt tydligt upplevde jag det på Kvinnokonferensen, Nordiskt Forum, i Oslo 1988, där ett särskilt stort militärtält och en påkostad marknadskampanj, som med hjälp av olika kvinnliga attribut, försökte locka kvinnor - bl a med läppstift i form av patronhylsor och högklackade eleganta aftonskor med kamouflagemönstrat ovanläder.

Nu ser man det igen – när en av oss alla känd och respekterad fredskvinna ställer upp som "gender coach" i jäms täll dhet åt höga generaler vars syfte är att attrahera fler kvinnor att bli soldater utan att under utbildningen behöva riskera att utsättas för uttryck som "ludermässigt" om allt som inte är manligt och tufft.

Eva Moberg skriver i sin artikel "Vad väntar vi på" (sid 10) om hur man på ett annat sätt, när det gällde Vietnamkriget, på högsta nivå talade om att "krossa fjollfaktorn" och sedermera att män måste ha "stones" för att gå in i Irak.

Sveriges militärmakt visar nu "stones" i Afghanistan och flera andra platser där vi deltar i krigshandlingar under USA/Nato eller EU-flagg. Är vi verkligen med på det? - vill vi verkligen ge upp

en 200-årig fredspolitik för att inte anses ”opatriotiska” eller, som en del medier försöker hetsa fram, ”inte ställer upp för andra länder?”

Vår militärmakt tror sig också visa ”stones” när de upplåter Norrbottens luftrum till Europas största flygövning med stridsflyg – Nordic Air Meet. Utöver Sverige deltar fem andra länders militärflyg för att träna strid mot markmål (bombning) och testverksamhet av hur effektivt man kan döda civila på marken. Chefen för F 21, Lars Jäderblom, är överförtjust och kallar detta en viktig milstolpe.

- Undrar om de köpt ”utsläppsrätter” frågar Gun-Britt Mäkitalo i Kiruna, ironiskt i ett brev. Ja, vad väntar vi på??

Sveriges medhjälp till krig finns även på andra arenor – t ex genom svensk vapenexport! Vi exporterar nu mer krigsmaterial än något annat land i världen i pengar räknat och per capita. Saabs vapenexport ”tjänar på illegala krig, profiterar på diktaturer och bidrar till mänskliga katastrofer och enorma flyktingströmmar” (Svenska Freds). Vem vill ”coacha” vapenförsäljarna i jämställdhet?

Debatten om svenskt Natomedlemskap pågår. Politikerna verkar fortfarande eniga om att Sverige skall förbli alliansfritt - men hur länge kan vi lita på det? - de flesta överläggningar pågår ju bakom stängda dörrar. ”Den svenska Natodebatten är egentligen en gigantisk potemkinkuliss som döljer dramatiska förändringar av svensk säkerhetspolitik som pågått i många år” – skrev Henrik Brors i en intressant artikel i DN. Ja, vem vet?

Kvinnors engagemang för fred behövs
mer än någonsin, måste bli synliga
och skarpare!

Fredliga hälsningar!
Bibbi Steinertz

På spaning efter FN i New York!

I juni deltog KFF på en FN-kurs i New York. Vi träffade alla, från praktikanter som arbetar inom organisationen till höga chefer, som arbetat länge inom FN-systemet. Det var Svenska FN-förbundet som tagit initiativ till kursen, där flera andra organisationer också var representerade.

Unifem, Unicef, UNWRA, UNHCR, WFUNA, ILO och representanter från ICC var några exempel på dem vi hade förmånen att få möta på kursen i New York. Att civila organisationer spelar en allt större roll råder ingen tvekan om. Och att Kvinnor för Fred arbetar med aktuella ämnen som FNs Resolution 1325, Palestina och Irak möttes med intresse.

Resolution 1325 behöver bli bättre implementerad. John Washburn, som arbetar både med ICC och som ordförande för WFUNA menade dock att resolution 1325 är tydligt implementerat i FN-systemet,

även om man ser tydligt att det fortfarande är männen som innehar de höga posterna.

- Ofta är de rekryterade från sina hemländers regeringar som inte är lika bra på att tillämpa Res.1325, menar han. Men lägger till att det kräver att man arbetar i rätt riktning när det gäller genderbalans på alla positioner och att Kofi Annan gjort mycket för att nå dit.

När det gällde Palestina var han tydlig med att säga att FN skulle ha velat agera på samma sätt som man gör i andra konfliktområden, men att det inte är möjligt, då det saknas ett balanserat perspektiv.

-Det är väldigt tråkigt att FN och kvartetten hindras arbeta för en fredlig lösning, säger han. Men vi kommer att ha en ny administration i USA 2009 och man ser redan en trend av fler och fler amerikaner med en mycket mer balanserad vy av Mellanösternkonflikten. Inte alls så pro-israelisk som vi tidigare sett.

Global Justice Center

Olivia Kraus är en ung kvinna som arbetar på Global Justice Center i New York. Hon är jurist och arbetar mycket med just 1325 för att stärka kvinnors roll. Bland annat har Global Justice Center arbetat i Irak med att utbilda kurdiska kvinnliga åklagare och domare kring 1325. Det hela började i Thailand och Burma, där man hjälpte kvinnor att förstå lagen bättre för att inte bli lurade.

-Vi har även varit i före detta Sovjetstater och talat om resolution 1325 för regeringar och organisationer. För många kvinnor har situationen blivit värre med Sovjets fall. I exempelvis Kirgizistan finns det inga kvinnor längre i deras parlament.

De kommer även att börja arbeta i Sudan och Darfur, med att träna kvinnor kring hur de kan dra nytta av ICC.

- Vi skulle vilja ha mer "fredsjournalister" som förstår den här typen av frågor och kan hjälpa oss att skapa bredare opinion, säger hon.

11 september fortfarande

närvarande i New York

En av de sista dagarna inträffade något dramatiskt - helt plötsligt gick larmet i hela FN- byggnaden. Order från högtalarna började eka i hela byggnaden och vi beordrades att lugnt men omedelbart lämna byggnaden. Vi tillhörde dem som var först ut. Väl utanför stannade vi upp för att vänta in alla i vår svenska grupp, men när vi stod där öppnades de annars så hårdbevakade grindarna och ut strömmade diplomatbilar med högt uppsatta tjänstemän tillsammans med kontorspersonal som kom gående i rask takt. Vi valde att lämna platsen efter detta. Vi vet fortfarande inte idag om det var frågan om en oförebred övning eller om det fanns risk för någon allvarlig fara. Men händelsen var en fingervisning av den rädsla som finns i New York och USA efter 11 september. En rädsla som resulterat i hårdbevakade flygplatser där skor måste gå genom metalldetektor och väskor som undersöks vid alla museums entréer.

Den lilla bokhandeln på 19 West mellan 5th och 6th Aveny

En varm och kvav kväll gick vi förbi en liten bokaffär där en grupp människor samlats. Det visade sig vara en temakväll kring motståndet mot en eventuell invasion mot Iran.

Helt omedvetet och bokstavligen hade vi snubblat oss in hos fredsrörelsen i New York. Bokaffären vi befann oss i hette Revolutionary Books och visade sig vara tillhållet för den intellektuella vänstern och fredsrörelsen i New York. Där såldes Bush-kritisk litteratur och tröjor men också böcker av Norman

Finkelstein och Jimmy Carter allt under väggar dekorerade med Che Guevara och röda flaggor mitt i hjärtat av Manhattan. Vi hade kommit mot slutet av kvällen så vi hörde bara lite av de föredrag som tidigare ägt rum men vi började prata med människorna där och stämde träff med en kvinna som hette Mary Lou Greenberg och var en del av fredsrörelsen.

- Mitt engagemang började som för så många andra amerikaner med Vietnam kriget. Vi var många som var aktiva då mot imperialism och det kapitalistiska systemet.

Fredsrörelsen i New York

Mary tillhörde den intellektuella grupp av människor i New York som engagerar sig för fred, rättvisa och solidaritet. Hon vet att hennes röst behövs i USA som en viktig del av opinionen.

-Den 11 september var en milstolpe för mig. Jag förstod att jag behöver börja engagera mig aktivt igen och insåg snabbt att "kriget mot terrorismen" kommer att rättfärdiga precis vad som helst. Jag drivs av rättvisa och ser många liknelser med kriget i Irak idag, bara det att detta krig är flera gånger värre, säger hon.

Och att hon fick rätt visar bland annat att tortyr åter är lagligt i USA när det gäller terrorismstänkta, att man har rätt att arresteras vem som helst man misstänker är knuten till terrorism utan förklaring eller rättegång och att militära fångläger tycks vara permanenta.

-Att leva i USA är som att leva i tv-serien Sopranos. Alla vill ha godsakerna. Men ingen vill veta var de kommer ifrån. Kriget mot terrorismen har förblindat människor och rädslan har totalt tagit över att människor inte ens ser att vi själva är värre. Hon menar att det fanns en tid då lagstiftning betydde något och en demokrati kännetecknades av ett fungerande rättsväsende.

- Idag ser vi något helt annat. En lag som bara bygger på nationens så kallade säkerhet, där man får göra vad som helst mot vem som helst som inte ställer upp på vad makthavarna säger. Det innebär på sikt enorma problem för det här landet.

Jobbar mot

fundamentalism

Mary arbetar även mot fundamentalism och mot de allt mer högröstade kristna grupper som är emot jämställdhet och kvinnors makt över sina egna kroppar.

- Det är viktigt att vi står på oss när det gäller att motarbeta den växande fundamentalismen i USA. Man talar om att kvinnor i Irak ska få sin frihet, men man vill samtidigt hindra amerikanska kvinnors rätten till abort. Det handlar bara om kontroll.

Själv jobbar hon heltid för att vara en röst för freden och solidariteten liksom många av hennes vänner i New York och Washington.

- Vi lever i ett konsumtionssamhälle där pengar och makt helt tagit över och där ekonomiska intressen styr vad vi ser och hör genom medier och annat. Alldeles för många kompromissar, men om vi gör det kommer vi aldrig nå fram till målet. Människor behöver börja ta ansvar och våga ser orsak och verkan. Som vi alla är en del av.

Motståndet mot Irak-kriget

Samma kväll begav vi oss ut till en förort till New York. I en moské visade anti-krigsrörelsen en

nygjord film som hette "Sir, No Sir" om Vietnam, som har kopplingar till kriget i Irak. En tidigare militär som tjänstgjort i Irak ställer sig upp efter filmen och berättar om tiden där och varför han valt att sluta.

- Vi fick order om att skjuta alla med spadar, vilket innebar att när irakierna gick ut för att skörda på åkrarna så mejades de ner. Vi fick göra saker jag knappt vill tänka på.

Den unge Irakveteranen vill åka runt i USA och berätta om vad han varit med om för att människor ska inse vad kriget i Irak egentligen handlar om.

- Att det är ett helt sjukt krig, där oskyldiga civila är de stora förlorarna. Och vi som kommer tillbaka, är förstörda för alltid. Och svikna av samhället, för vem vill anställa människor med fysiska och psykiska men? Jag ser fortfarande Vietnamveteraner som tigger på gatorna.

Anne Casparsson
Karin Jonegård

SÄKRARE VÄRLD UTAN VAPEN

- Kunskapshelg på Forsa Folkhögskola

Under veckoslutet den 21 - 23 september hölls ett givande och innehållsrikt seminarium på Forsa Folkhögskola i Hudiksvall. En kunskapshelg som symboliserades av en "säkerhetsnål" och innehöll värdefulla föredrag och diskussioner om vapenhot, kärnvapen, jämställdhets- och miljöfrågor.

Efter att ha hälsat deltagarna välkomna överlämnade, Inger Holmlund, initiativtagare till seminariet, ordet till landstingsrådet Alf Norberg som invigde med att engagerat tala om sina egna upplevelser av krig - från barndomens "krigsinfluera-de" seriemagasin till andra världskrigets och Vietnamkrigets realiteter.

Första talare var Maj Britt Theorin, tidigare riksdagsledamot och EU-parlamentariker och ledare av den svenska nedrustningskommissionen 1982 – 1991.

Birgitta Ahlqvist, ordförande för svenska sektionen av UNIFEM (FNs kvinnokonvention) inledde den andra seminariedagen med att tala om "Jämställdhet, fred och säkerhet för alla".

Därefter berättade kommunikationschefen för Röda Korset, Johan af Donner, om RKs kampanj, "Rädda mammorna" följd av Eva Moberg, författare, feminist och debator, som bl a ställde frågorna, "Vad väntar vi på"? och "Har vi slutat bry oss?"

Fredag eftermiddag visades Al Gores film "En obekvämt sanning" som följdes av ett föredrag av Tonia Moya och Stuart Pledger, ordförande och vice ordförande, för Gröna Korset i Sverige om -att "Allting hänger ihop".

Lena Linberg, tidigare programdirektör i FN:s biståndsorganisation UNDP, talade om Millenniemålen och Ingela Mårtensson, tidigare riksdagsledamot (fp) nu aktiv i fredsrörelsen och Nej till EU, om "Svensk säkerhetspolitik i förändring" och "EUs militarisering och svensk vapenexport".

Seminariet avslutades med att Ola Mattsson från Svenska Freds talade om "Verktyg för Fred i en förändrad värld". Detta givande och innehållsrika seminarium avslutades med en diskussion om "Hur går vi vidare?"

Kärnvapenhotet

Inter armas silent leges - När våldet talar, tystnar lagarna!

- Och ju brutalare våldet är, desto tystare blir lagarna. Tystnaden var förödande när övergreppen på Hiroshima och Nagasaki begicks. När oskyldiga civila människor i flera generationer blev offer för militära teknologiska framgångar. Först många år efter augusti 1945 började sanningen nå inte bara atombombens offer utan också oss i västvärlden. Och ett globalt arbete mot kärnvapen växte fram.

Vetenskapsmän, forskare, författare, läkare, kulturarbetare började använda sina erfarenheter och kunskaper i kampen mot atomvapen. Journalister avslöjade i vilka städer militärer i öst och väst tänkt sig placera ut sk medeldistanskärnvapen, som på fem minuter kunde nå fienden. Städer som skulle bli omedelbara mål för fiendesidan. Journalisterna avslöjade också neutronbomben; ett atomvapen som sparade byggnader och material och effektivt dödade levande varelser. Och folkopinionen växte och 100.000-tals människor i Europa stoppade såväl neutronbomben som utplaceringen av medeldistanskärnvapen.

Nu är det tyst i folkopinionen och bland politikerna om kärnvapen. Så lyckades vi alltså avskaffa kärnvapen? -Nej, tyvärr! Kärnvapen är en oavslutad historia. Vi måste på nytt väcka en stark folkopinion för ett totalt avskaffande av alla kärnvapen.

När våldet talar tystnar lagarna.

Nu talar USAs ledare om och planerar för att använda kärnvapen mot nationer man inte gillar även om de inte har kärnvapen, utan att världsupinionen reagerar. Nu kan USA trots förbud i internationell lag utan starka reaktioner bland politiker eller folkopinion utveckla nya penetreringskärnvapen, sk bunkerbustervapen.

Land skall med lag byggas.

Detta gäller också det internationella samfundet. Utan lagar gäller den starkes rätt med förödande konsekvenser. Det lärde vi oss av andra världskriget. Därför måste den internationella rätt som FN-stadgan utgör upprätthållas inte minst mot den uppluckring av internationell lag som framför allt Bush-administrationen gör sig skyldig till. Preventive attack eller förebyggande anfall finns i den nya amerikanska doktrinen och tillämpades i Irak-kriget. Men förebyggande anfall står i klar strid med FN-stadgan vars viktigaste princip är förbudet att starta krig. Sverige och andra länder måste kräva att FN-stadgan följs och fördöma varje brott mot den.

Utan att rodna sa Richard Perle - en av hökarna som utformat den nya amerikanska politiken - att förebyggande anfall var inte något konstigt - det var bättre att slå till först innan någon annan hann! Men det var just det världen underkände när FN skapades 1945. FN förbjöd den starke rätten att slå till först och bestämde att krig skulle vara förbjudet. Endast försvar om man anfölls till dess att säkerhetsrådet sammanträdde.

Land skall med lag byggas.

Det gäller också för kärnvapen. Kärnvapen kan bara minskas och helt försvinna genom internationella avtal och kontroll. Varje vapen som tillverkas kommer förr eller senare att användas. Så också kärnvapen, användes mot Hiroshima och Nagasaki med förödande konsekvenser också mot kommande generationer.

KÄRNVAPEN

Visste ni att just i detta ögonblick finns det tusentals kärnvapen på stridsspetsar på ubåtar, fartyg eller flyg, omedelbart färdiga för avfyrning. Färdiga att inom en minut skickas iväg mot människor i både öst och väst?

Visste ni att det finns kärnvapen som är så små att de kan bäras i en vanlig resväska? Omkring 700 i USA och flera hundratals i Ryssland utanför varje avtal eller kontroll. Visste ni att världens lager av kärnvapen har 700 gånger den sprängkraft som användes under förra seklets alla tre krig, vilka dödade 44 miljoner människor?

Visste ni att kostnaderna för kärnvapnen 1945-2000 var 8 trillioner dollar? (8000 000 000 000) Och då är inte kostnaderna för deras förstörelse eller för deras avfall inräknat. De kostnaderna har överhuvudtaget inte räknats med, vilket vi får erfara i Barents hav och andra kärnvapenplatser. Det finns inte pengar att ta hand om sönderrostade kärnvapenubåtar eller rensa förstörda provplatser.

Visste ni att taktiska kärnvapen, som är konstruerade att användas i direkt krigföring utan några restriktioner kan bli utplacerade i de nya NATO-länderna runt om Rysslands gränser? Nya kärnvapenranker placeras nu i Polen och Theckien trots starta protester från befolkningen. Ett NATO som många talar sig varma för att Sverige skall gå med i. Ett NATO vars försvar vilar på de franska och engelska kärnvapen.

Visste ni att det fortfarande finns många tusentals strategiska och medeldistans-kärnvapen runt om i världen, som av misstag kan avfyras och därigenom starta ett kärnvapenkrig, som dödar varje levande mänsklig varelse på jorden? Endast kackerlackor och råttor kommer att överleva denna nukleära vinter.

MARKNADSFÖRING

När Bush och Putin för några år sedan skrev under avtalet om minskning av kärnvapenarsenalerna med 60% borde det skapa upprymdhet och till och med firande. Äntligen rör vi oss i rätt riktning kunde man tycka. Och visst har de strategiska kärnvapnen minskat. Men innan vi firar måste vi faktiskt läsa det finstilla.

Vad döljer sig bakom den massiva marknadsföringen av en storstilad kärnvapen- nedrustning? Verklig vilja eller en skenmanöver för att dölja en upprustning av nya kärnvapen? Jag menar att Alva Myrdals kritik i "Spelet om nedrustningen" på nytt är berättigad. Bush ljuger när han säger att vi med detta avtal lagt det kalla kriget bakom oss, menar forskaren Stephen Young, från Federation of American Scientist och Union of Concerned Scientist. Young har kritiskt granskat den amerikanska kärnvapenpolitiken.

Bush-Putin överenskommelsen kräver att strategiska kärnvapen on alert dvs i omedelbar stridsberedskap skall minskar från omkring 6.000 vardera till mellan 1700 till 2200 till år 2012 dvs om fem år. Det låter bra men det är viktig att komma ihåg att 1700 kärnvapen per sida är tillräckligt för att utplåna 3 000 städer. Det är inte tillräckligt att ha kvar 1700 omedelbart stridsberedda. Alla kärnvapen skall naturligtvis tas ur omedelbar stridsberedskap. Fördraget, i stället för det handslag som Bush ville nöja sig med, har allvarliga brister.

Många av de kärnvapen, som skall tas ur högsta stridsberedskap ska inte förstöras - bara lagras så att de på nytt skall kunna sättas in igen. Bushadministrationen planerar att behålla minst 2 400, som åter kan sättas i funktion inom veckor och 4 600 som inom tre år åter kan användas. Därtill planerar USA att behålla flera tusen fler, som efter en längre tid kan utplaceras. Totalt kommer USA att behålla möjligheten att utplacera omkring 15 000 kärnvapen även om det skulle ta några år att uppnå denna nivå, säger Young.

Fördraget gäller bara strategiska kärnvapen - dvs långdistanskärnvapen på land, ubåtar och flygplan avsedda för mål i USA respektive Ryssland och begränsar inte de tiotusentals taktiska kortdistanskärnvapen, som är det verkliga hotet för Sverige och andra icke-kärnvapenländer.

Bakom Bush storstilade utspel om nedrustning av strategiska kärnvapen döljer sig emellertid planer på såväl en upprustning i rymden - också av kärnvapen - som utveckling av en ny typ av kärnvapen. Båda visserligen förbjudna i internationella avtal, men det tycks inte störa den amerikanska administrationen.

USA:s KÄRNVAPENPLAN

-NPR (Nuclear Posture Review) avslöjar planer på nya kärnvapen, som kärnvapenlaboratorierna i skuggan av den 11 september snabbt fått stöd för. Två senatorer har redan fått genom sina krav att utveckling och produktion av små, användbara bunker busters typ av kärnvapen skall studeras.

Dessa bunker-busters eller djuppenetrerande kärnvapen kallas ibland för mini-kärnvapen, men det är en förrädisk term - en enda bomb dödar visserligen inte hundratusentals människor, men väl tiotusentals.

En utveckling och användning av denna typ av kärnvapen är ett brott mot såväl icke-spridningsfördraget som provstoppsavtalet som USA skrivit under. Det kanske mest allvarliga i NPR är att USA förbereder sig för första gången att använda kärnvapen mot sju utpekade länder- Kina, Ryssland, Irak, Libyen, Nordkorea, Iran och Syrien - av vilka fem såvitt vi vet är kärnvapenfria.

I USAs försvarsbudget för 2004 lyfte Bush förbudet att forska om s.k. lågstrålande kärnvapen och anslog 15 miljoner dollar för fortsatt forskning om s.k. bunker-bustervapen. Det tio år gamla förbudet om forskning av lågstrålande kärnvapen upphävdes för ett år sedan med argumentet att man måste behålla teknologin för att utveckla nya kärnvapen för att möta hot av massförstörelsevapen.

Såväl USA som Ryssland har i icke-spridningsfördraget utlovat att avskaffa alla kärnvapen, inte att lägga gamla kärnvapen i lager för att utveckla nya.

USAs planer på utplacering av kärnvapenramper i Polen och andra östeuropeiska stater utgör ett verkligt hot mot Ryssland och verkar i rakt motsatt riktning mot en kärnvapenkapprustning.

Putin talade 2005 om att Ryssland utvecklar en ny typ av kärnvapen, som ingen annan har, vilket i sig också kan leda till en ny kärnvapenkapprustning. Bush-Putin avtalet och planerna på nya kärnvapen uppfyller på intet sätt åtagandet i icke-spridningsfördraget. Har den svenska regeringen protesterat mot detta?

Och USAs militärer hotar med s.k. minikärnvapen. Nu utreder man möjligheten att använda s.k. bunker-buster kärnvapen nästa gång de får säker information om var Usama bin Ladin finns. Bin Ladin anses gömma sig i gränsområdet mellan Afganistan och Pakistan. Och hittills har man ju funnit honom många gånger. Att använda kärnvapen i den jakten är huvudlöst och särskilt i områden gränsande till de båda kärnvapenländerna Kina och Indien. Hela Mellanöstern kan exploderar. Har den svenska regeringen protesterat mot detta?

NPT, icke-spridningsfördraget, är det viktigaste internationella avtal vi har mot kärnvapen. I det fördraget förbinder sig icke-kärnvapenländer att inte skaffa kärnvapen mot att kärnvapenmakterna förbinder sig att steg för steg avskaffa sina kärnvapen.

Den internationella domstolen i Haag har klargjort att hot om eller användning av kärnvapen inte står i överensstämmelse med internationell lag - dvs det är förbjudet att hota med eller använda kärnvapen. Hur lyckades vi med detta? Detta beslut är ett utmärkt exempel på hur folkrörelser med stor kunskap kan påverka politiska beslut.

Olof Palme var den första som vid FN:s 40-årsjubileum tog upp tanken att olagligförklara kärnvapen. I början av 90-talet arbetade Internationella Jurister mot Kärnvapen fram en pm med alla motargument mot regeringarnas vilja att behålla kärnvapen och förslag till hur ett förbud skulle formuleras. Vid två tillfällen i FN:s generalförsamling fördes frågan fram av alliansfria länder; dock inte av Sverige.

- Den första gången såg jag själv hur USAs representanter gick in i de alliansfrias möten och bokstavligen talat hotade förslagsländerna bli med att dra tillbaka ekonomiskt stöd.

Nästa år hade länderna organiserat sig och lyckades driva genom ett beslut att frågan skulle föras till den internationella domstolen i Haag för att höra deras synpunkter.

Nu var det politikernas sak att agera genom att driva på sina egna regeringar. Domstolen i Haag vände sig till sina medlemsländer med samma förfråga innan den själv skulle fälla utslaget och den dåvarande svenska regeringen - Bildts regering - ville inte svara. Självt hade jag lagt en flerpartimotion i riksdagen, agerat i utrikesutskottet med hjälp av Jurister Mot Kärnvapens promemoria och fått hela riksdagen utom moderaterna att säga att användning av kärnvapen var ett brott mot internationell lag.

När endast två dagar återstod tills svaret skulle vara inne, vände jag mig till vår gruppleddare Ingvar Carlsson, som gav mig i uppdrag att formulera ett brev till Carl Bildt som för kännedom skulle tillställas de andra partiledarna. I brevet påminde Bildt om riksdagens ställningstagande och förutsattes svara i enlighet därmed. Så skedde också några timmar innan tidsfristen löpte ut. Vi var uppenbart tillräckligt många som agerade och domstolen fällde utslaget att hot om eller användning av kärnvapen inte står i överensstämmelse med internationell lag. Utslaget från den Internationella Domstolen i Haag kom i slutarbetet med Canberrakommissionen och fördes in i vår rapport.

CANBERRA-KOMMISSIONEN

Många förslag har förts fram för att minska och så småningom avskaffa alla kärnvapen. Ett helhetsgrepp togs av den s.k. Canberrakommissionen, bestående av 16 män och en kvinna; jag själv. Bland oss fanns också förre försvarsministern i USA Robert Mc Namara, som helt ändrat uppfattning, förre statsministern i Frankrike Michel Rochard och professor Joseph Rotblat, grundare av Pugwash och mottagare av Nobels Fredspris 1995 och tidigare fyrstjärnige generalen Lee Butler, ansvarig för den amerikanska marinens kärnvapenarsenaler.

Lee Butler är värd en egen mossa. Genom sitt ansvar för den amerikanske marinens kärnvapenarsenaler och den som hade tummen på avtryckaren, hade han bokstavligen talat insett hur fullständigt omöjliga kärnvapen var. Han berättade hur vi flera gånger varit mycket nära ett fullständigt kärnvapenkrig på grund av misstag. När fiendes kärnvapen på väg i sista stund upptäcktes vara en måsflock eller när uttröttade soldater gjorde missbedömningar av förödande art. Han var fullständigt övertygad om att alla kärnvapen måste bort och talade starkt om att ”det enda försvar som finns mot kärnvapen är att avskaffa alla kärnvapen”!

Joseph Rotblat, fysiker och själv jude, flydde Polen och ställde upp på att utveckla atombomben, som så många andra forskare, för att förhindra Hitler att få världsherravälde. När det var helt klart att Hitler inte klarat att framställa atomvapen, krävde Rotblat att Manhattan-projektet skulle stoppas. Nu behövdes det inga atomvapen. Men det ville inte varken militärer eller politiker och Rotblat som enda vetenskapsman lämnade projektet, förnekades amerikanskt medborgarskap och flyttade till England där han omskolade sig till läkare. Därifrån förde han kampen i alla år med fakta och argument mot kärnvapen. En underbar förebild.

Canberra-kommissionen fick nio månader på sig att presentera sin "baby" och till förvåning för en del presenterade vi ett fullständigt realistiskt program för totalt avskaffande av alla kärnvapen. Även om kärnvapen betecknas som kalla krigets vapen, finns de fortfarande kvar i stor omfattning och måste avskaffas. Detta är ingen omöjlighet och inte drömmar från fredsrörelsen, vilket Canberra-kommissionen visade. Vi gav i Canberrakommissionen argument för vad som måste ske och föreslog att de första omedelbara stegen måste vara att:

- 1) ta bort kärnvapen från omedelbar stridsberedskap (off alert)
- 2) skilj kärnvapen från kärnvapenbärarna
- 3) sluta utplacering av taktiska kärnvapen
- 4) sluta med kärnvapenprov
- 5) starta förhandlingar för att minska USAs och Rysslands kärnvapen
- 6) överenskommelse mellan kärnvapenmakterna att aldrig använda kärnvapen först och att aldrig använda kärnvapen mot icke-kärnvapenmakter.

Därefter skulle en serie av åtgärder vidtas; - stopp för produktion av klyvbart material och utarbetandet av ett avtal om en kärnvapenfri värld.

OFF ALERT

Det kan väl ändå inte vara så att kärnvapen ligger fullt stridsberedda, färdiga att omedelbart användas, långt efter att det kalla kriget är slut, frågar sig vän av ordning. Jo då, hur vansinnigt det än låter är det fortfarande så även om en del av dessa i Bush-Putin planen avlägsnas. Risker för ett kärnvapenkrig av misstag genom dessa stridsberedda kärnvapen var och är uppenbar. Det lärde oss inte minst Lee Butler. Det är absolut nödvändigt att alla kärnvapen tas ur stridsberedskap, var hans lärdom.

SKILJ KÄRNVAPEN FRÅN KÄRNVAPENBÄRARNAS

För att förhindra att kärnvapen snabbt sätts in måste kärnvapen separeras från sina robotar. Det kommer att ta en viss tid att göra robotar användbara och därmed ge utrymme för förhandlingar och samtal.

STOPPA UTPLACERING AV TAKTISKA KÄRNVAPEN

Utplacering av kortdistanskärnvapen eller s.k. taktiska kärnvapen placerade utanför USA och Ryssland måste upphöra och befintliga kärnvapen dras tillbaka.

STOPP FÖR ALLA KÄRNVAPENPROV

Ett krav som redan Alva Myrdal arbetat fram i en konvention i Geneve men som stoppades av bl a Storbritanniens premiärminister Mc Millan i samtal med Tage Erlander. Om alla kärnvapenprov stoppas kan inga nya kärnvapen utvecklas. I stället för ett totalt provstopp fick man då ett stopp för alla prov i atmosfären, vilket ledde till att kärnvapenmakterna förlade alla sina kärnvapenprov under jord och i ett slag kraftigt ökade alla kärnvapenprov. Alva var mycket besviken. Därefter har ett stopp för kärnvapenprov överenskommit, något som inte till punkt och pricka efterlevs.

FÖRHANDLINGAR MELLAN RYSSLAND OCH USA

har sen Canberrakommissionen påbörjats i den s.k. Bush-Putin planen och berör en del av deras kärnvapen men inte alla. Vårt förslag grundade sig på att först måste de stora kärnvapeninnehavarna dra ner sina stora mängder av kärnvapen innan man kan börja ställa krav på de andra kärnvapenmakterna att minska och avskaffa sina kärnvapen. USA och Ryssland måste ta ytterligare steg i verklig kärnvapenedrustning.

ALDRIG ANVÄNDA KÄRNVAPEN FÖRST ELLER MOT ICKE-KÄRNVAPENMAKTER

Detta är ett förslag som Sverige och andra länder tidigare drivit. Om kärnvapenmakterna förskriver sig att aldrig använda kärnvapen först minskar man risken påtagligt för ett kärnvapenkrig. Att inte

använda kärnvapen mot en icke-kärn-vapenmakt kan tyckas självklart men kräver också det en klar utfästelse. Detta inte minst mot den nya kärnvapenstrategin från USA där sju länder, varav fem icke har kärnvapen, utpekats som tänkbara att använda kärnvapen emot.

Canberrakommisionen tillsattes av labourregeringen i Australien, som emellertid förlorade makten innan vår rapport var klar. Den senare borgerliga regeringen som varit kritisk till tillsättandet av kommissionen presenterade ändå vår rapport i FN och nedrustningskonferensen i Geneve, men ingen regering inte ens den svenska, som hade två representanter i kommissionen, har seriöst drivit kraven vidare. Det gjorde emellertid Irland till granskningskonferensen om NPT år 2000 och lyckades med skickligt arbete föra in Canberra-kommisionens förslag i 13 punkter i form av ett handlingsprogram i slutdokumentet, som alla länder ställde upp på, även kärnvapenmakterna. Det gäller nu att slå vakt om detta beslut och kräva att arbetet påbörjas. Den svenska regeringen genom Anna Lind tog initiativet till Blix-kommisionen om massförstörelsevapen. Men hjulet kan knappast uppfinnas på nytt, så Blix-kommisionen för fram i stort fram samma förslag som Canberrakommisionen.

Vad kan vi då göra och finns det något positivt att hänvisa till? Först av allt att lära oss mer. Sedan engagera oss och andra för att få bort alla kärnvapen från jordens yta, hav och luft. Och hindra dem att placeras ut i rymden. Agera gent-emot vår egen regering och ställa krav på att den agerar. Inget mer tassande - ett aktivt agerande krävs.

Kräva att internationell lag gäller också för världens supermakt. Kräva att vårt eget lands regering inte tiger still utan aktivt förvaltar pundet från Alva Myrdal och Olof Palme. Och engagera unga människor i detta arbete. Det är deras framtid det handlar om. En kärnvapenfri värld är inte en dröm, den är inte bara önskvärd utan fullt möjlig att genomföra. Vi behöver inte tusentals kärnvapen på missiler, ubåtar, fargyt eller flygplan som på någon minut är fullt stridsberedda. Vi vill inte ha små okontrollerade kärnvapen, som bärs omkring i resväskor. Vi behöver inte kärnvapen utplacerade runtom Ryssland i de nya NATO-länderna. Vi behöver inte ett missilförsvar - ett stjärnornas krig - mot inbillade fiender.

Vad vi behöver är en kärnvapenfri värld!

Kunskap, fakta och förslag saknas inte. Politikerna - regeringar och riksdagar - har fått redskap i sina händer - Canberrakommisionens och Blixkommisionens rapporter, läkare mot kärnvapens vetenskapliga rapporter, NPT-beslutet 2000. De måste tvingas att använda dem. Vi måste tvinga dem att agera! Alla och envar av oss har ett personligt ansvar.

Det är vår uppgift att inte tåga still!

Inter armis silent leges.

När våldet talar, tystnar lagarna.

Maj Britt Theorin

tidigare nedrustningsambassadör

FNs Kvinnokommitté

Jordens stater och folk knyts allt starkare samman och vi blir mer och mer beroende av varandra. Vi reser mera, jobbar utomlands, vi flyttar mellan länder och vi får bättre och snabbare kommunikationer, avstånden blir kortare och kortare.

Då behövs väl fungerande internationella

institutioner för att bygga och utveckla en global säkerhet och rättvisa. Och FN är ju en sådan. FN vill åstadkomma internationell samverkan som löser problem och tryggar MR.

1945 bildades FN för att säkra fred och skapa säkerhet i världen.

Men man slog även fast principen om lika rättigheter för kvinnor och män.

1946 bildades FNs kvinnokommission. Som skulle arbeta för jämställdhet bl.a genom att förbereda rekommendationer och rapporter och belysa problem när det gäller jämställdheten.

Kvinnokommissionen består av repr. från 45 medl.stater och de har en mandatperiod på 4 år. De övriga länderna deltar som observatörer på möten i New York varje år. Sverige har suttit med 3 perioder.

1979 tog Säkerhetsrådet FNs kvinnokonvention och den trädde i kraft -81.Sverige var först att ratificera den. Den har 30 artiklar.

1-16 def. Och rättigheter

17-22 handlar om kvinnokommittén

23-30 anslutning och reservationsmöjligheter

1982 bildades FN Kvinnokommitté. Som består av 23 experter. Sammanträder 2 ggr per år.Granska vad länder åstadkommer. Ledamöterna väljs på 4år. Experter. Sverige har haft 3. 2001 Göran Melander,-82-84 Johan Nodenfeldt -85-88 Margareta Wadstein. Lämnar en verksamhetsrapport till FNs generalförsamling. Länderna rapporterar minst vart 4:e år. Sverige 2006. NGOs- Cedawnätverket 2007.

FN tyvärr en mansförsamling.

Sverige inte bättre än andra sedan 1946 har vi haft en kvinna -58-64 Agda Rössel (FNambassadör).Mellan -57-89 deltog endast 20 kvinnor av ca 20.000 i FNs fredsarbete. År 2000 deltog ca 4% Den första kvinnan i beslutspos. Tillträdde 1994.FN har långt till en jämn könsfördelning.

År 2000 antogs av FNs säkerhetsråd en res. 1325 "Kvinnor fred och säkerhet" efter ett enormt lobbyarbete från NGOs. Den uppmanar alla stater och FN att dels skydda och resp. kvinnors Mänskliga rättigheter under en väpnad konflikt men också att öka kvinnors repr i fredsarbete.

Birgitta Ahlqvist

VAD VÄNTAR VI PÅ?

Miljörelsen har fått ett genomslag när det gäller klimatet, tack vare ekonomiska argument, och borde nu helt och hållet fokusera sig på DET VÄRSTA KLIMATHOTET: kärnvapenkriget och vad det skulle innebära - vackra explosioner, fjärrkontroller och långsiktig förgiftning av allt liv. Ozonskiktet skulle skadas med dödliga effekter för alla däggdjur. Solinstrålningen skulle minska med 80% på norra halvklotet med betydande sammanbrott för jordbruket.

Föreställningsförmågan om vår teknologi finns inte i de politiska partierna. Vad värre är; de förstår det inte. Att hota med kärnvapen är en option - t ex när det gäller Iran.

Länder med kärnvapeninnehav rustar själva, förnyar kärnvapen, bygger nya Trident och nya baser i

Tjeckien och Polen - sedan pekar dessa länder på Rysslands reaktion som farlig - som på 50-talet. Det finns nu många kärnvapen i Europa för omedelbar avfyrning men ingen insikt om ömsesidighetens grundläggande realiteter – att för de andra är vi de andra. Det är alltid de andras kärnvapen som är problemet och inte hur vi skall kunna bli av med de egna. Det som den ena sidan ser som en försvarsgaranti ser den andra som livshotande och vice versa.

Partiellt briljanta hjärnor härbärgerar den mest förstockade enfald så snart det gäller säkerhetspolitik. Frankrikes kärnvapenprov liksom Indiens, USAs och Pakistans väckte t ex jubel och respekt.

Världsamfundet förutsätts vara moraliskt upprört över Irans kärnvapenplaner men inte över Indiens och Israels som dessutom är tacksamma över USAs så kallade ”Sköld”. Insikten om kärnvapenkrigets globala konsekvenser har inte trängt igenom ens bland dem som sysslar med dem. De ser dem som ett vapen bland andra, bara starkare, som inger respekt åt vissa supermakter och en beslutande plats i FN:s säkerhetsråd medan andra utpekas som kriminella. Om de ”stora” inte ser sig kunna undvara kärnvapen för sin säkerhet hur kan de då kräva och tro att svagare och mer otrygga nationer kan det? HUR?

Enligt flera FN-resolutioner är användandet av kärnvapen det värsta tänkbara brottet mot mänskligheten. Enligt Internationella Domstolen i Haag är hot med kärnvapen ett brott mot folkrätten. Ändå har Nato fortfarande ”first use option” och ingen verkar bry sig och inga journalister pressar politikerna på detta. Jag har aldrig hört Bush tvingas besvara frågan om varför USA har rätt att inskrida militärt i förebyggande syfte när något ses som ett hot mot deras intressen. Varför har inte alla samma rätt?

Det ohyggliga är att vi alla är lekbollar i händerna på världens militära forskningsindustriella komplex- något tusental individer kan i *PRAKTIKEN AVGÖRA FRAMTIDEN HÖGT ÖVER ALLAS HUVUDEN*.

Nato som skulle vara ett försvar för demokratin, klarar sig inte utan en fiende. De kunde ha avvecklats samtidigt med Warshawapakten eller omvandlats.

I stället uppfanns begreppet ”skurkstater” eftersom kärnvapen och kriget mot terrorismen behövde en ny roll - mycket ANVÄNDBAR för all världens militärer.

Ingen debatt!

Det förekommer ingen debatt i Sverige om vår smygande integration i Nato, inte heller om EUs militarisering. Man menar att vi själv skall råda över vår försvarspolitik. I stället står vi nu under Frankrikes kärnvapenparaply och EUs som skall tala med en röst i utrikesfrågor. Vilken?

Vi ingår nu också i Nordic Battle Group som på tio dagar skall kunna skicka soldater vart som helst på order från Bryssel.

Freds rörelsen brukar kallas naiv – men vem är det som är naiv? Hur vet man att EU alltid skall stå på något slags ”rätt sida” i dessa sk fredsframtvängande insatser? Varför inte på någon ny Bush, Blair, Berlusconi, Milosevic, Thatcher, Sharon, Rasmussen eller Björklunds sida.

Medan jag skriver min artikel ägnar sig medierna åt att beskriva skräcken i ett samhälle för någon ensam pedofil eller psykotisk mördare. Detta får de flesta styrande att verka mycket vettiga och

kunniga när de i själva verket inte ens är i paritet med vår teknologi utan begränsade, uppbundna och stressade.

IAEAs nuvarande chef El Baradei har upptäckt att om inte kärnvapenmakterna nedrustar sina vapen mycket snart så

kommer vi att få 20-30 nya - samtidigt främjar IAEA, på alla sätt, kärnkraften. Något som mycket snart kan leda till framtida krigshot som i fallet Nordkorea och Iran. Nato-länder övade, i oktober 2006, med marin och flyg, en tänkt blockad av Iran och på vilket sätt USA skulle besvara denna blockad.

Daniel Ellsberg, som en gång avslöjade "The Pentagon Papers i USA", vädjade en gång till dem som hade insyn och tillgång till dokumenten med planerna, att offentliggöra dem - dock utan resultat. Vanunu som nu suttit 18 år i fängelse, största delen i ensamcell, är fortfarande hotad men ångrar ingenting. Han vill få ut en appell om kärnvapnens avskaffande. Varför skrivs inte mer om honom? Eller om Ellsberg som undanskymd arbetar med The Truth Telling Project?

Och varför finns inga filmer om dem eller om Greenham Commonkvinnorna? Alla fantastiska människor med enastående dramatiska och väsentliga liv. I stället fokuseras alltid på våld, död, styrka och segrar för det goda.

Ett krigssyndrom

Att anfalla ett kärnvapenfritt land med kärnvapen är onödigt och politiskt självmord. Att anfalla en kärnvapennation med kärnvapen är självmord och mord på biosfären. Så varför finns då dessa vapen?? -Jo, för att dom ingår i ett länge inarbetat tankemönster -ett krigssyndrom som, förutom det ekonomiska och miljön, består av föreställningen att vapen ger säkerhet - och atombomber är vapen.

Att över en miljon människor dött under 1900-talet, i olika krig, har inte tagit kål på tron att vapen ger säkerhet. Att kärnvapen dessutom inte är ett vapen utan massmord på oskyldiga - har märkligt nog inte trängt igenom.

Man undrar ofta om det är mediernas brister i nyhetsbevakningen eller politikernas underlåtenhetssynder som gör att man aldrig hör något skarpt avståndstagande från någon politiker? Inte heller syntes någonting nämnvärt i medierna om de jättelika demonstrationerna, i USA 2006, mot planerna på en attack mot Iran - inte heller har jag någonstans kunnat läsa om det upprop som 1711 fysiker, därav nio nobelpristagare, undertecknat om farorna med USAs doktrin i frågan.

Det finns, trots allt, mer motstånd än vi får reda på. I Ulla Klötzers bok "Strålande framtid" finns i slutet någon som förtvivlat driver krav på nedrustning - men som av alla upplevs som en ropande röst i öknen. Världen har blivit ETT SLAGS HJÄLPLÖS PATIENT, som lever sitt eget liv helt i händerna på en psykopat i ett militärt och forskningsindustriellt symposium som vägrar överge de hjärnspöken som ger dem berättigande status och försörjning. Dessa högborgar slukar ofattbara resurser, legitimerar varandra och är på en gång varandras fiender och bästa bundsförvanter.

Manlighetsnormen

Det gemensamma elementet är den rådande manlighetsnormen. Det är också den som är ett av huvudskälen till att fredsrörelsen bara någon enstaka gång har lyckats överflygla rustningsintressena.

Kriget uppstod och utvecklades parallellt med patriarkatet. Det uppstod i en slags evig växelverkan. Varje krig förstärkte och återskapade just det slags manlighetsnorm som driver fram kriget. Det är inte naturen, utan sociala konstruktioner som blir självbegränsande. Naturligt är disposition och aggression som växlar starkt mellan kulturer och manipuleras av dem som vill ha krig. Men det troligaste är att även andra egenskaper, som empati, samarbete och social solidaritet verkligen har gynnat överlevnaden.

I dag är våldsfilmerna rårare och större och mer dominerande än någonsin. Pojkas identifikationsobjekt i leksaksbranschen är robotlika stenhårda monster när manlighet självklart i stället borde vara mer förenligt med att bidra till att även kvinnor och barn befrias från krigets ångest och framtida fasor än till förberedelser för nästa krig. Återtågets hjältar måste bli de som är modiga nog att ta av sig pansaret för att se bättre, höra bättre, förstå bättre och känna mer.

I språket är allt som rör mod, styrka, spänning, seger, målmedvetenhet positivt och manligt och allt som förknippas med känslighet, vekhet, seger, målmedvetenhet, ångslan och undergivenhet, kvinnligt.

Ångslan för att verka omanlig spelade t ex in vid beslut i Vietnamkriget som när Bush sr, lyckades krossa "fjollfaktorn" och Busch jr hade "stones" för att gå in i Irak.

Kärnfysiker berättar från inre cirkeln att

"I felt like a woman" och den hinduiska nationalistledaren Thacke We "had to prove we were not eunuchs". Att hindras från att använda kärnvapen ses alltså som en kastning.

Vad beror tystnaden på?

Aldrig har så stor kontrast mellan vad som förbereds och möjliggörs å ena sidan och dom bagateller som upptar oss, varit större. Beror det på mediernas avsiktliga nyhetsvärdering eller det mediala brusets övermäktiga styrka - eller ungdomens långsamma kvävning under konsumtionsraseriet? Vad beror egentligen tystnaden och likgiltigheten på?

Den enda möjligheten nu skulle verkligen breda globala och ihållande protester vara - mot allt innehav och all planerad användning av kärnvapen - med jättedemonstrationer och civil olydnad, samordnade och med starka uttryck för avsky och vrede.

Men sanningen är att kärnvapenspridning inte säljer några lösnummer. Fiaskot för Ickespridningskonferensen förra året som många hade satsat alla sina krafter på, blev en gäspning i medierna.

Det påstås att nätet numera kan bilda och sprida opinioner effektivare än någonsin. Ja, men det räcker inte! Före irakkriget fanns det en stark mobilisering mot kriget på nätet men det spelade inte den minsta roll. Det blev en issue och ingen nyhet att räkna med, först när det ledde fram till de globala demonstrationerna några veckor innan blev det intressant - men då var det för sent. Först då såg man varandra, såg att vi finns överallt i världen, att vi är ofattbart många, att vi är desperata att vi i själva verket alltid hålls tillbaka av de stora mediekoncernerna - att vi skulle kunna göra så mycket, mycket mer.

Nätet är perfekt för mobilisering men för verkligt genomslag måste det till demonstrationer och aktioner i fullt dagsljus. Vi är människor, vi måste se och höra varandra, känna samhörighet och gemensam beslutsamhet för att få tillbaka hopp och tillförsikt!

VAD ÄR DET EGENTLIGEN VI VÄNTAR PÅ?

Eva Moberg
Författare, feminist och debattör

Svensk försvarspolitik bidrar till kapprustning!

Det pågår en ny kapprustning i världen. Sverige deltar aktivt i EU:s militarisering och vi står snart så nära Nato att vi kan betraktas som formell medlem. Det är hög tid att slå in på en ny väg och lägga våra resurser på fredsforskning och total skrotning av kärnvapen, skriver företrädare för Internationella kvinnoförbundet för fred och frihet (IKFF).

Utvecklingen i världen i dag är skrämmande. Vi kan bara nämna situationen i Irak, Afghanistan och delar av Afrika. Många konflikter handlar om tillgången på energi. Terrorism och kriget mot terrorism bidrar till en instabil värld. Kapprustning pågår när det gäller kärnvapen och nästa steg blir kanske rymden. Vi är övertygade om att det inte är mer vapen och stridsgrupper som behövs för att skapa en fredligare värld. Det är snarare civila insatser som saknas.

Under många år var neutralitet, fredliga lösningar på konflikter, nedrustning, FN och solidaritet med tredje världen det som karakteriserade svensk säkerhetspolitik. Nu bidrar Sverige till en militarisering av EU och att stärka vapenindustrin i Europa. Solidariteten har vänts från de fattiga folken till västvärldens rika länder med USA i spetsen. Samarbetet med Nato förstärks på olika sätt, exempelvis vill regeringen att Sverige ska delta i Natos stridsgrupper.

Djupt inne i Nato

Sverige var neutralt i 200 år. År 2001 försvann neutraliteten och kvar står "militär alliansfrihet" utan innehåll. Handlingsfrihet har i stället blivit ett honnörsord. Valet har blivit allt närmare samarbete med Nato och USA.

Genom Partnerskap för fred deltar Sverige i Natoleda insatser i exempelvis Afghanistan. Natoövningar äger rum på svensk mark. Vi har en delegation i Natos högkvarter i Bryssel. Sverige är redan så djupt inne i Nato att ingen skulle märka om vi även blev formell medlem.

EU:s militarisering har skett i en rasande fart de senaste åren. Målet är att vara en global aktör med inriktning på militär konfliktlösning. EU ska kunna gripa in var som helst i världen för att bevaka sina värderingar och intressen, till exempel behovet av energi. En stående insatsstyrka med 13 stridsgrupper finns för att snabbt kunna ingripa internationellt även när det gäller militära stridsinsatser. Sverige ska delta i den nordiska bataljonen och ha beredskap att agera under första halvåret 2008.

Statliga subventioner

De senaste tio åren har försvarsindustrin genomgått en omstrukturering utan tidigare motstycke. Många av försvarsindustrierna i Europa styrs av företag i USA genom nya ägarförhållanden, till exempel Bofors.

Man kan inte längre tala om "svensk vapenindustri". Trots detta satsar staten årligen cirka fyra miljarder på militär forskning, vilket är en subventionering av industrin. Detta kan jämföras med 150 miljoner som man lägger på området nedrustning och säkerhetspolitik.

Tidigare var försvarsindustrin en viktig del av neutralitetspolitiken. Nu har vapentillverkningen blivit en

kommersiell fråga. Sverige exporterar mer vapen än någonsin. Exporten har ökat fyra år i rad och uppgick 2006 till 10,3 miljarder kronor.

Icke-spridningsavtalet har som mål att kärnvapen ska avskaffas genom att kärnvapenländerna nedrustar och inga fler stater skaffar sig kärnvapen. Det som händer i världen är raka motsatsen; nya kärnvapenländer tillkommer och kärnvapenstaterna utvecklar sina vapen. Storbritannien avsätter miljarder pund på en ny generation vapen. Ryssland satsar åter militärt och ska kraftigt öka antalet robotar för kärnvapenbestyckning.

USA har 150 kärnvapenmissiler utplacerade i Europa; Belgien, Grekland, Italien, Nederländerna, Turkiet och Tyskland. USA vill placera anti-kärnvapenmissiler i Tjeckien och Polen och göra Europa delaktigt i "stjärnomas krig". Det har i sin tur lett till att Ryssland dragit sig ur ett avtal för begränsning av militära resurser i Europa. Detta är mycket olyckligt.

Arbeta för freden

Amerikanska regeringen satsar dessutom 20 miljarder dollar per år för ett program som innebär att rymden ska militariserats, vilket kan leda till en kapprustning i rymden.

Det är inte mer vapen som behövs i världen utan snarare en satsning på fredliga lösningar av konflikter. Vi vill att Sverige:

- * aktivt driver frågor om nedrustning och total skrotning av alla kärnvapen
- * enbart ställer upp på fredsbevarande insatser på uppdrag av FN
- * skär ned anslaget för forskning och utveckling av krigsmateriel och överför dessa pengar till fredsforskning
- * inte tillåter vapenexport till länder i krig eller de som kränker mänskliga rättigheter
- * motsätter sig militarisering av rymden.

Boel Bruce, ordförande Internationella kvinnoförbundet för fred och frihet (IKFF), Göteborg
Ingela Mårtensson, f d ordf i IKFF Ingrid Segerstedt Wiberg, hedersordf i IKFF

Sverige bidrar till rustningshysterin

Den pågående rustningshysterin berövar miljoner människor deras grundläggande trygghet.

Sverige, som har en tradition att verka för nedrustning, kunde gå i spetsen för en internationell politik som tar itu med de verkliga hoten mot mänskligheten: krig och fattigdom. Då handlar det om helt andra lösningar än ökade satsningar på rustning.

Ur en e-battartikeln av Svenska Freds, Amnesty, Diakonia, Forum Syd och Kristna Fredsrörelsen:

<http://www2.unt.se/avd/1,1786,MC=2,00.html>

För de flesta som följer utvecklingen när det gäller frågan om kärnvapnen ter sig framtidsutsikterna som något dystra. I en TV-intervju nyligen talar en av de ledande svenska experterna på området, Sipris biträdande direktör Daniel Nord, om risken för att några länder till i västra Asien och norra Afrika kan tänkas skaffa sig dessa för mänskligheten livsfarliga vapen under de närmaste decennierna. De s k ursprungliga kärnvapenländerna

– USA, Ryssland, Kina, Storbritannien och Frankrike – gör rimligen vad de kan för att fler nya länder ska förhindras utveckla kärnvapen. Exempelen Indien och Pakistan visar att länder som kan klara av

detta gör det oavsett omvärldens negativa attityd. En nyckelfråga är naturligtvis att de fem själva fortsätter att forska och utveckla nya kärnvapen och därmed visar upp ett dåligt föredöme. De försök som gjorts hittills genom regeringsförhandlingar och opinionsbildning att få de fem att inta nya, mer i grunden fredsfrämjande attityder har misslyckats. De vill inte i en osäker värld lämna den maktposition som de fick som segrarmakter i andra världskriget och därmed vetomakter i FN:s säkerhetsråd. Detta är en utmanande och olycklig politik som riskerar att visa sig bli en självdestruktiv politik.

Nytt förslag om internationell överenskommelse i kärnvapenfrågan.

En färsk analys av frågan presenterades den 14 augusti i parlamentet på Nya Zeeland.

Ett förslag om ett nytt internationellt regelverk lanserades då i en ny bok – ”Securing our Survival: The Case for a Nuclear Weapons Convention”, på svenska ungefär ”Att säkra vår överlevnad: Motiv för en överenskommelse om kärnvapnen”. Mänskligheten är onekligen i stort behov av en framgång när det gäller försöken av från sin värld få bort kärnvapnen, det allra största hotet av många mot människan enligt vad Kofi Annan kom fram innan han i slutet av 2006 lämnade sin post som FN:s generalsekreterare.

Lanseringen av det nya konventionsförslaget har följts av en rad stöduttalanden. Hiroshimas borgmästare Tad Akiba skriver: ”It is fitting and hopeful that, as we here in Hiroshima commemorate the first ever use of a nuclear weapon, we will also be celebrating the launch of Securing Our Survival: The Case for Nuclear Weapons Convention...Anyone who respects democracy, values civilization or wishes to secure our collective survival should be aware of this document and do everything in their power to bring it into force as the law of the planet.”

Tomas Magnusson från Göteborg är efter nominering av Sveriges Fredsråd, sedan September 2006, president i Internationella Fredsbyrån säger - ”I came back less than a week ago from Nagasaki, Japan, where I have again experienced the memory of the atomic bombing, and the strong emotions it awakes. A Nuclear Weapon Convention was much mentioned in the debate, as a needed step on the road to a nuclear free world in our lifetime”.

Internationella Fredsbyrån fick Nobel Fredspris 1910, för snart ett hundra år sedan. Det är viktigt för saken att fler frivilliga organisationers långsiktiga arbete för kärnvapenedrustning uppmärksammas. Fler behöver förstå den dragkamp mellan upprustning och nedrustning som pågår och betänka det stora värdet av att genom medlemskap eller på annat sätt stödja nedrustningens och fredskulturens ideella organisationer.

Det vore möjligen detta år av särskilt värde med ett Nobels Fredspris till den internationella sammanslutning av parlamentsledamöter från olika länder, the Parliamentary Network for Nuclear Disarmament (PNND; www.pnnd.org), som med Alyn Ware som global samordnare, står bakom det nya i Wellington lanserade förslaget till hantering av den ödesdigra kärnvapenfrågan.

Valentin Sevés
ordförande i Sveriges Fredsråd

ATT BLUNDA

INFÖR LÖGNEN

Inget nytt eller originellt finns längre kvar att tillägga, om den där morgonen i Hiroshima den 6 augusti för 62 år sedan.

Allt har redan sagts. Ändå gick vi in i kärnvapenåldern med en lögn: "Världens första atombomb har fallits över Hiroshima - en militärbas", löd president Trumans ord i radion. Det skulle dröja innan sanningen - och bilderna - från den påstådda "militärbasen" uppdagades. Världens största terrorhandling skulle lägga grunden för decennier av terrorbalans, ett högteknologiskt samhälle till bredden fyllt av orättvisor och otrygghet.

Lögngen har förfinats. Det var nödvändigt, Hiroshimas brända kroppar förbleknar i skuggan av dagens arsenal av massförstörelsevapen. Så vi tvingades blunda. Blunda för sambanden.

"Medkänslan är en instabil känsla", konstaterade författaren Susan Sontag. "Den behöver översättas i handling, annars förtvinar den. Det är passiviteten som avtrubbar känslan."

Tusentals japanska papperslyktor lyser upp vattendragen runtom i världen den 6 augusti. I Uppsala seglar de längs Fyrisån vid Nybron.

En handling och en påminnelse om det Liv vi berövats på.

Om nödvändigheten av att sluta blunda.

*Jan Viklund
Gandhi I dag0*

RAPPORT FRÅN Halabja I IRAKISKA/KURDISTAN

genom Kvinnor för fred genomförde vi ett utbildningsprojekt för flickor och kvinnor i tre månader i staden Halabja (2007-06-01 till 2007-09-01). Projektet startade med ett antal kurser i engelska, datakunskap, textilslöjd, idrott och hälsa samt en körkursutbildning. Antalet sökande till projektet översteg all förvänta. Eftersom så väldigt många flickor anmälde sig blev vi tvungna att bilda nya grupper varje månad, istället för att låta en grupp fortsätta hela sommaren, som det var tänkt från början. Under de tre månaderna deltog sammanlagt 400 flickor, vilket var mycket mer än vi hade förväntat oss. Efter genomgången kurs har varje elev fått ett betyg, med foto på sig själv samt stämpel från organisationen Amez, för att legitimera betyget.

För att vårt uppdrag skulle gå så smidigt som möjligt tog vi kontakt med de lokala myndigheterna. De som vi ansökte om stöd hos var Halabjas borgmästare, utbildningsnämnden där, polischefen samt den lokala studentkåren. Dessa bidrog med lokaler i form av en skola, vakter, samt en del utrustning. Vi anställde fyra personer med lärarutbildning som skulle ansvara för projektet. Ytterligare sex lärare anställdes för att genomföra själva utbildningen.

Två speciellt viktiga seminarier hölls under projekttiden. En kvinnlig advokat berättade om kvinnofrågor, kvinnors rättigheter och vad som står i lagen om kvinnors rättigheter i Irak och när det gäller den kurdiska regionen. Vid detta seminarium deltog ca 500 kvinnor. Det var ett mycket aktivt seminarium där många deltagare ställde frågor som belystes och besvarades av den kvinnliga advokaten.

Det andra seminariet om kvinnans kropp och utveckling hölls av en kvinnlig läkare. Hon berättade om människokroppen från puberteten till klimakteriet och om medicinska orsaker till att vissa kvinnor inte kan få barn (för att undanröja felaktiga, vidskepliga eller religiöst färgade vanföreställningar). Detta var ett väldigt viktigt seminarium, eftersom många kvinnor i Irak inte har så stora kunskaper om människokroppen. Många kvinnor fick här veta hur de kan hjälpa och stötta sina flickor när de börjar komma in i puberteten och de fick kunskap om vad som händer när en kvinna börjar komma i klimakteriet.

Obs! den elektriska generatoren skänktes till skolan, som projektet hölls i, som en gåva och ett tack för att vi fått använda skolans lokaler.

Jag är väldigt glad över det här projektets genomförande, det som gjorde mig ännu mer glad var den glädje de deltagande flickorna hade över projektet. Det här projektet var inte endast för utbildning men fungerade också som en mötesplats där flickorna kunde träffas och umgås. Något som tidigare inte har varit möjligt. Detta visar sig tydligt i flickornas kommentarer om projektet där man sa följande: "Vad ska vi nu göra? Var ska vi träffa varandra nu? Nu har vi ingenstans att ta vägen." Efter projektets slut så fick alla deltagare en lapp där de fick skriva ett omdöme om projektet, vad de tyckte osv. Saker som var återkommande hos flickorna var att de har lärt sig väldigt mycket och har haft väldigt roligt, de har träffat nya vänner för livet. Något som ofta återkom var att de flesta sa att de hoppas innerligt att de efter sommarprojektets slut nu inte blir bortglömda av Kvinnor För Fred. Och att det skulle göra så väldigt mycket om projektet kunde göras mer beständigt och permanent kunde ha öppet hela året om, istället för bara på sommaren. Flickorna i Halabja vädjar om hjälp.

Awaz Daleni

Avslutningstal till flickorna

Jag vill tacka alla de myndigheter som har hjälpt till med det här projektet, såsom borgmästaren, utbildningschefen, polismästaren och skolan "Kemisk regn". Tack till media, era föräldrar och hela det älskade Halabja.

En stor och varm hälsning från Kvinnor för Fred och två kvinnor därifrån som älskar er, Bibbi och Tibbe. De har lovat att hjälpa till så gott de kan efter förmåga, för en fortsättning av det här sommarprojektet. Jag är så lycklig att som en Halabjaji få en liten del av mina drömmar för Halabja uppfyllda genom det här projektet. Jag ska försöka så gott jag kan, hjälpa er med mer och ännu mer. Jag vill tacka personalen som har genomfört projektet och Gelas från Amez som var min kontaktperson och projektledare för ett väl genomfört arbete.

Jag vill också säga att det är tack vare Amez organisation som det här projektet blev möjligt. Amez är den organisation som bildades 2005 av mig med stöd av Kurdistans regionala regering. Genom de här två åren har vi i staden Sulaymaniah, där Amez är grundat, utbildat flickor i framförallt engelska, musik, data, kurdiska för analfabeter, idrott och hälsa och drama för de yngre flickorna, samt diverse seminarier. Från detta kom min tanke på att hjälpa Halabjas flickor som jag vet har lidit väldigt mycket. För detta ändamål, har jag i Sverige tagit kontakt med organisationen Kvinnor för Fred och lagt fram idén för det här projektet. Jag har varit i ständig kontakt med dem ända till projektet förverkligades. Detta sommarprojekt var som en övning för både mig och Kvinnor för Fred för att veta hur populärt det här projektet blir hos er. Vi lovar att fortsätta arbeta och sträva efter att starta en organisation i Halabja som är precis som Amez i Sulaymaniah. Jag vill att ni ska veta att mitt mål inte är att ni bara kommer och utbildar er utan också att ni ska kunna komma ut från era hem och skaffa nya kontakter och vänner och utbyta idéer med varandra. Jag vill också att ni ska ha någonstans att ta vägen på er fritid som ni kan ha kul på och umgås med vänner med, istället för att sitta instängda hemma.

Slutligen vill jag säga att vi hoppas och drömmer om att hundratals flickor från Halabja utbildar sig vidare. För att skapa jämställdhet mellan män och kvinnor behöver vi utbilda oss mera.

Bibbi, Tibbe och Awaz.

KVINNORNA PÅ ÄLDRE CENTRET I MONROVIA

3 dagar i veckan tar sig 25 gamla kvinnor och deras handledare till Äldre centret i Monrovia.

Monrovia är en stad präglad av 14 års inbördeskrig, utan regelrätta kommunikationer, bostäderna är plåtrucket och mat finns inte alltid för dagen. Vatten och el är sällan lättillgängligt. Sådan är livssituationen för en stor del av befolkningen och inte minst för de äldre kvinnorna som ofta förlorat både man och barn.

På Centret dit alla kommer troget är stämningen varm och glad, kvinnorna har stort utbyte av varandra och de möts med mycken omtänksamhet av handledarna, som också besöker dem hemma. En moped skulle underlätta deras arbete enormt och står därför på deras önskelista. Vi har ansökt men inte fått.- En del av kvinnorna har kunskaper och erfarenheter som de delar med sig av till de andra. De har redan börjat planera för tiden efter Centret som att de gärna vill skapa små kooperativ för att tillsammans kunna skaffa sig inkomster och gärna med Centret som stöd. De skulle vilja inköpa en ugn för att kunna baka bröd och sälja förutom de produkter de f.n. åstadkommer. En ugn är planerad att inköpa. Fler symaskiner har införskaffats och de har börjat sy kläder både till vuxen och barn kläder. De gör dukar, tillverkar dockor och virkar fisknät.

De är indelade i grupper efter sin kapacitet och intresse. Det gäller också utbildningen i att läsa, skriva och räkna, det går mycket långsamt för en del, men det går framåt.

Hälsorådgivning sker enskilt och tillsammans. En sjuksköterska finns vissa timmar på centret och ger råd och information i hälsofrågor och tar hand om enklare problem, för övrigt får sjuksköterskan remittera till en hälsocentral, som kvinnorna sällan har råd att uppsöka.

Huset, som Centret hyrt och ställt i ordning (vackert gult) består av ett stort rum, veranda, kontor och ett förvaringsutrymme. FNs matfond försåg projektet med en del basfödoämnen (när ForumSyd till en början inte beviljade detta) och krävde ordentlig förvaring. FN fortsätter men mer begränsat och för 2007 har ForumSyd beviljat medel för måltider.

Syftet med projektet är att kvinnorna skall få en egen inkomst för att kunna skapa sig en dräglig tillvaro, vilket de inte har idag. Projektet har satsat på de kvinnor över 60 år som fortfarande är tillräckligt aktiva.

Men det alltmer dominerande syftet är att påverka det liberianska samhället att se de äldres behov, planera åtgärder för dem som är nödvändiga för att få en mänskovärdig tillvaro.

Vi har därför genomfört ett första seminarium för personal, organisationer och ministerier med temat "att åldras i Afrika - Liberia" som vi hoppas kunna upprepa. Dessutom vill vi göra det möjligt för personalgruppen att aktivt engagera sig i informationskampanjer.

Samarbetet med Liberia Dujar ass.fungerar väl både här i Stockholm och i Liberia.

Majlis Fridén

SKVs insamlingskonto

Pg 5 1323-4,

BREV OCH SKRIVELSER

Forsa, den 23 september

Till Försvarsminister

Sten Tolgfors

Försvarsdepartementet

103 33 Stockholm

Norra Hälsinglands FN-förening arrangerade en kunskapshelg 21-23 september 2007 på Forsa Folkhögskola i Hudiksvall. Temat var "Säkrare värld utan vapen".

En rad experter och debattörer informerade om bl a UNIFEM, Röda Korset, FN:s deklaration 1325 och EU:s militarisering. En fråga som väckte stort intresse hos deltagarna (drygt 50 personer) var kärnvapenhotet och den svenska regeringens inställning till kärnvapen.

Vi skulle gärna vilja ha svar på följande frågor:

1. På NATOs hemsida anges att kärnvapen uppfyller en "fundamental politisk roll för att bevara fred och stabilitet i Europa". NATOs kärnvapen ska inte bara tjäna de allierade staterna utan även partnerländerna och Europa som helhet. Står Sverige bakom NATOs kärnvapenstrategi eller är Sverige emot?

2. I förslaget till nytt EU-fördrag står att om en medlemsstat utsätts för ett väpnat angrepp är de övriga medlemsländerna skyldiga att ge den utsatta staten stöd och bistånd med alla till buds stående medel. Innebär det att engelska och franska kärnvapen ingår? Är Sverige berett att försvaras med kärnvapen?

3. Sverige har aktivt bidragit till icke-spridningsavtalets förverkligande och arbetat för total kärnvapenedrustning. Enligt avtalet ska kärnvapenstaterna avveckla alla kärnvapen. Hur kommer Sverige att agera för att detta mål ska uppnås?

Med vänliga hälsningar

Inger Holmlund

Ordförande

Norra Hälsinglands FN-förening

Bibbi Steinertz

Organisationssekreterare

Kvinnor för Fred, Riks

October 4, 2007

Excellency José Sócrates

Prime Minister of Portugal

Chairman of European Union

Rua da Imprensa 7ª Estrela

4-1200-888 Lisboa

Portugal

Dear Portuguese prime minister,

Regarding the human rights situation in Iran.

As free human beings we cannot tolerate that people are tortured and executed. According to Amnesty, 71 youths are awaiting execution in Iran. Women in Iran are arrested and sentenced to prison and lashes for improper clothing or for participation in peaceful demonstrations. Today, eight women in Iranian prisons are waiting for their stoning punishment. Iran is a prison for writers. Journalists and writers are being physically punished because the regime does not like what they write in books or newspapers. Students disappear or are murdered or suspended from Iranian universities because of participation in political gatherings.

The situation of human rights with Ahmadinejad as the president of Iran has been intolerable for any human believing in freedom and equality for all human beings.

Your Excellency, since you are the face of Europe in the world we ask you to strongly condemn the human rights violations in Iran and take the necessary actions against these crimes.

To preserve the human rights values and to condemn the Iranian regime for the violations of human rights we urge the European Union to submit a report in the United Nations whose consequence is perceptible for the regime.

Sincerely Yours,

Bibbi Steinertz
Women for Peace, Breda gatan 6 Sweden
115 21 Stockholm
kff@telia.com

Sara Zahedi
Fältvägen Spånga, Swede
,Sweden
sara7@kth.se

cc: Her Excellence Louise Arbour
Excellency Ban Ki-moon
UN High Commission for Human Rights
United Nations Secretary General
United Nations Office at Geneva, 1211 Geneva 10
United Nations, New York 10017 USA
Larbour @ohechr.org ecu@un.org

Excellency Javier Solana
High Representative for the Common Foreign and Security Policy Secretary-General of the Council of the European Union
presse.cabinet@consilium.eu.int.

Till Kinesiska Folkrepublikens Ambassad
Lidovägen 8
115 25 Stockholm

Eftersom vi vet att Kinas regering har stora möjligheter att påverka militärregimen i Burma, så anser vi att ni därmed också har ett stort ansvar för att utvecklingen i Burma går mot en demokratisk och fredlig lösning.

Vår förhoppning är därför att ni snabbt och resolut utövar ert inflytande i den dramatiska kris som råder i Burma.

Kvinnor för Fred
Barbro Linderöth Bibbi Steinertz

BÖCKER

Verktyg för fred – exempel från Liberia och Sri Lanka

Sofia Wennerstrand
Malin Söderlund
Atlas Bokförlag

”I natt jag drömde något som jag aldrig drömt förut.

Jag drömde det var fred på jord och alla krig var slut.” (Cornelis Vreeswijk)

De äldre av oss minns den här sången från Vietnam-tiden på 60- och 70-talen. Det är en sång som fortfarande ständigt är aktuell.

Hur många krig pågår? Hur många människor har blivit dödade i folkmord? Hjälp- och biståndsarbetare i krigsområden blir allt oftare utsatta för våld, och många blir dödade.

I boken ”Verktyg för fred” beskriver Sofia Wennerstrand och Malin Söderlund fredlig konflikthantering. Boken innehåller cirka 130 textsidor och en lång litteraturlista. Det finns i texten också många faktarutor, bl.a. FN-stadgan, FN:s fredsbevarande operationer i ständig utveckling och Bamsoldater – ett nygammalt fenomen.

Vilka är då orsakerna till väpnade konflikter? Viktiga orsaker kan vara instabila samhällen där människors grundläggande behov och rättigheter inskränks. Andra orsaker kan vara strider om makt och inflytande.

Sverige har ju länge varit förskonat från krigsliknande konflikter. Men överheten satte in militär mot de strejkande i Sundsvall 1879 och tvingade de fattiga och hungrande arbetarna tillbaka till sågverken. Och många minns ännu Ådalen 1931, då folk i och utanför demonstrationståget blev dödade av militärens kulor. ”Brottet var hunger.”

Väldigt många andra länder har våldsamma etniska eller andra konflikter, som FN och andra försöker lösa. För närvarande tjänstgör över 80 000 militärer och poliser och cirka 15 000 civila i fredsbevarande operationer runt om i världen. En del framgångar nås. Men det finns förstås krafter som motarbetar fredsarbetet. Bland annat finns det uppskattningsvis 639 miljoner så kallade lätta vapen – pistoler m.m. – i världen. De kan hanteras även av barn. Årligen dödas en halv miljon människor av lätta vapen. Svenska Freds, Amnesty International och många andra organisationer driver en kampanj för att få ett globalt bindande avtal om vapenhandel. Sorgligt nog förekommer svensk export av lätta vapen.

Rekrytering av barnsoldater, det vill säga soldater under 18 år – många är 14 år eller yngre – är förbjuden enligt ett tilläggsprotokoll till FN:s konvention om barnens rättigheter. Ändå är det för närvarande cirka 250 000 barnsoldater med i en massa väpnade konflikter.

I boken beskrivs mera ingående konflikterna i Liberia och Sri Lanka. Liberia upplevde ett långt krig 1989 – 2003. Där pågår nu avväpning och återintegrering till samhället av före detta soldater. I Sri Lanka har konflikten mellan regeringen och de så kallade tamilska tigrarna (en gerillagrupp) pågått i över 20 år, eftersom olika etniska grupper har haft olika stort inflytande över resurser. Efter att bland annat Norge har medlat tycks det finnas vissa förutsättningar för en lösning av konflikten.

Antalet väpnade konflikter i världen har enligt Human Security Report 2005 sjunkit med 40 procent sedan det kalla krigets slut. Det låter ju bra. Men under de senaste 50 åren har mer än 50 miljoner människor dött i väpnade konflikter. Och enligt den här boken, som varmt rekommenderas, ser det ut som om ytterligare miljoner skulle dö på samma sätt. Det dröjer nog länge, innan ”det är fred på jord och alla krig är slut.”

Thorild Dahlgren

Boken kan beställas genom :

Svenska Freds info@svenskafreds.se

NOTISER

Budkavlen går Stoppa krigen!

Under kunskapshelgen 21-23 sept. enades man om att starta en Budkavle och låta den gå genom Sveriges kommuner för att sprida information till allmänhet och media om den rådande livssituationen och om möjligheten att förhindra ett kärnvapenkrig.

Kan vi förhindra kärnvapen kan vi också förhindra övriga krig. Krig är ovärdigt människan!

Varje lördag 5 i 12 hålls en manifestation i någon kommun med ett gemensamt budskap tillsammans med övriga lokala kommunala besvärande angelägenheter. Tex. Kiruna: Luftrummet som hyrs ut till Nato, ”Snö Mörker Kyla”, uranbrytning mm.

För att vi skall höras och synas kontaktas den lokala pressen. Det finns 290 kommuner i Sverige och 52 veckor på året. Det kommer alltså att ta mer än 5 år att förmedla vår budkavle. Så budskapet kommer att förändras efter vad som händer. Det är bara en gång i varje kommun som manifestationen äger rum, men det kan bli ett fint samarbete.

Jag är övertygad om att det finns minst 3-5 eldsjälur och medlemmar från Freds- Miljö och Solidaritetsrörelser samt enskilda personer och politiker som har tillräckligt med kunskap, mod och vilja för att bilda en grupp.

Det handlar om organisation, planering och tid för att starta dessa grupper men får vi hjälp av många så tar vi gärna uppdraget i vår Kvinnor för Fred. Hudiksvallsgrupp,

Är DU kontaktperson i Din kommun?

Inger Holmlund
0652 16170

Vakuumbomb testad!

Ryska försvaret testade i veckan en ny bombtyp, vakuumbomben, och provet visades i Tv. Vakuumbomben använder en explosiv blandning av bränsle och luft som skapar ett övertryck som kan liknas vid en atombomb, sa biträdande generalstabschefen Ruksjin.

Tekniken bygger på att det explosiva materialet sprids i ett moln över ett område. När molnet sedan antänds skapas en tryckvåg som når mycket längre än i en vanlig explosion.

”Den är miljövänlig, liknar en atombomb och kommer att göra oss i stånd att trygga vår nationella säkerhet och motstå internationell terrorism överallt i världen”, sa Ruksjin

Han underströk att vakuumbomben inte strider mot något internationellt avtal som Ryssland har undertecknat.
russland.ru 12/9
(Ryska Posten nr 503)